

Det andet, som er en standende debat, er, at nogle lande hælder mest til det, man kan kalde medicinsk fiksering, hvor de psykisk syge patienter dopes, hvorimod vi i Danmark, når tvang skal bruges – og så er det en anden diskussion, om det altid sker proportionalt, for det skal det selvfølgelig – bruger fysisk tvang. Der er altså nogle kultursammenstød holdningsmæssigt i de forskellige lande med hensyn til det spørgsmål. Jeg skal ikke kunne sige, hvad der er bedst – det er en faglig vurdering.

Kl. 13:43

Første næstformand (Svend Auken):

Tak til ministeren. Vi nærmer os tidspunktet for afstemning, og det er også derfor, så mange folketingsmedlemmer har indfundet sig. Men jeg synes, vi skylder ordføreren for forespørgerne, hr. Per Clausen, at vi påhører hans tale, som er den afsluttende.

Værsgo til hr. Per Clausen.

Kl. 13:43

(Ordfører for forespørgerne)

Per Clausen (EL):

Jeg troede jo, at grunden til det store fremmøde var, at man vidste, det var mig, der skulle have ordet. Men jeg kan se, at det er, fordi der er en lampe, der lyser, og det er måske en anden og bedre forklaring.

Jeg må sige, at jeg synes, vi har haft en meget, meget god debat i dag, og at jeg er meget glad for, at der har vist sig en grundlæggende principiel enighed om, at vi skal reducere tvangen i behandlingen af mennesker, som har psykiske lidelser. Det synes jeg er en god udgang på en debat, som i hvert fald for mig tog sit udgangspunkt i, at jeg var ret overrasket over at få indtryk af, at sundhedsministeren måske havde opfattelsen af, at der snarere var brug for mere tvang, i hvert fald inden for målrettede områder. Men debatten i dag har vist, at det er der ingen tilslutning til, og når det kommer til stykket, mener sundhedsministeren det heller ikke. Det synes jeg er meget godt.

På den anden side tror jeg nu nok alligevel, vi har en debat tilbage, nemlig debatten om, hvorvidt der skal være tale om proportionalitet i anvendelsen af tvang, eller der skal være tale om, at man bruger tvang, når alle andre muligheder er udtømt. Jeg håber, at konklusionen bliver, at vi bruger tvang, når alle andre muligheder er udtømt, for ellers ender vi jo der, hvor argumenterne for at bruge tvang er, at vi ikke har ressourcerne til at igangsætte de ting, vi godt ved kunne forebygge nødvendigheden af at bruge

tvang. Så vil tvang jo proportionalt set alligevel være det bedste i forhold til det, man har ressourcer til at gøre, og her synes jeg, at diskussionen om ressourcerne på området er vigtig – både i forhold til de psykiatriske sygehuse og i forhold til den lange række foranstaltninger, som ligger i kommunerne.

I den forbindelse er sammenhængen og helheden også utrolig vigtig, nemlig at alternativet til tvang jo ikke er at lade folk være i fred. Alternativet til tvang er ikke omsorgssvigt, for omsorgssvigt fører jo i virkeligheden til, at tvangsmidler bliver nødvendige. Derfor er det altså nødvendigt, at vi har de personaleresourcemæssige forudsætninger for at kunne igangsætte alle de ting, som vi ud fra både danske og udenlandske erfaringer godt ved kan begrænse anvendelsen af tvang.

Til sidst bare nogle enkelte bemærkninger om de forslag til vedtagelse, der foreligger. Jeg kan forstå, at hvis man kommer med i satspuljeløgen, giver det muligvis adgang til særlige drøftelser med sundhedsministeren, og tillykke med det. Men det giver så også adgang til at tage pengene til de gode formål, man gerne vil støtte, fra pensionister, arbejdsløse og kontanthjælpsmodtagere. Det er måske ikke så rart, og det fører åbenbart også til, at man er nødt til kun at kunne støtte forslag til vedtagelse, som nægter at erkende problemernes omfang, for det er jo karakteristisk for det forslag til vedtagelse, der er fremsat af satspuljepartierne. Man praler af, at man har taget penge fra de arbejdsløse, de syge, kontanthjælpsmodtagerne og pensionisterne og brugt dem på mennesker med psykiske lidelser, og så forsøger man i øvrigt at beskrive det, som om det hele i grunden går meget godt, og vi skal bare gøre lidt mere, for så bliver rigtig godt.

Af den grund er Enhedslisten nødt til at stemme imod dette forslag til vedtagelse, selv om det bestemt indeholder fornuftige elementer. Men alle disse fornuftige elementer er betydelig bedre beskrevet i det forslag, vi selv har fremsat, og her udtrykker vi også forståelse for, hvad det er for en sammenhæng, det her indgår i.

Men alligevel: Her til sidst bare en gentagelse af, at jeg er glad for, at vi kan gå herfra i dag med den sikre forvisning, at der i det danske Folketing er enighed om, at der skal bruges mindre tvang og ikke mere tvang i behandlingen af mennesker med psykiske lidelser. Mindre tvang må vi så prøve at skabe de rigtige forudsætninger for, så vi kan komme så tæt på ingen tvang som overhovedet muligt. Det er jo den næste